

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120350186
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Eva Vékonyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6120350186.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Vékonyovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Mareka Anovčina, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO 53 255 739, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. C., o zaplatenie 13.788,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 11Csp/13/2021-115 zo dňa 28. septembra 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vráca súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 8.050,- eur zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok III.).

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že pôvodný žalobca, Poštová banka, a.s. (neskôr s obchodným menom 365.bank, a.s.), sa podanou žalobou proti žalovanej domáhala zaplatenia sumy 13.788,83 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 12.158,33 eur od 01.07.2020 do zaplatenia s odôvodnením, že uzatvorila so žalovanou ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytla úver 15.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvy. Žalovaná nesplácala úver riadne a včas, a preto bola veriteľom upozornená na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Žalovaná na upozornenie nereagovala a veriteľ preto vyhlásil dňa 27.12.2018 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná vykonala nasledovné úhrady: dňa 17.07.2019 sumu 150,- eur, dňa 14.08.2019 sumu 150,- eur, dňa 15.01.2020 sumu 240,- eur a dňa 30.06.2020 sumu 150,- eur. Veriteľ pred podaním žaloby, výzvou zo dňa 30.06.2020, opätovne vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Žalovaná však do podania žaloby žiadnu ďalšiu úhradu z úveru nevykonala. Žalovaná je tak povinná zaplatiť veriteľovi istinu vo výške 12.158,33 eur, vyčíslený úrok z istiny vo výške 661,97 eur (ide o súčet dlžného zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru), vyčíslený zákonný úrok z omeškania vo výške 950,53 eur (ide o vyčíslený úrok z omeškania od momentu zosplatenia úveru do vykonania poslednej úhrady žalovanou), zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12.158,33 eur od 01.07.2020 do zaplatenia a poplatky vo výške 18,- eur. Žalovaná sa k doručenej žalobe, napriek výzve súdu, písomne nevyjadrila.

3. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 26.04.2022 nadobudol pohľadávku voči žalovanej, ktoré je predmetom konania, od postupcu - spoločnosti 365.bank, a.s. (predtým Poštová banka, a.s.) žalobca. Uznesením súdu prvej inštancie, č. k. 11Csp/13/2021-79 zo dňa 07.06.2022 pripustil súd, aby

z konania vystúpil pôvodný žalobca, spoločnosť Poštová banka, a.s. a na jeho miesto žalobcu vstúpil EOS KSI Slovensko, s.r.o..

4. V priebehu konania vzal žalobca svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 8.050,- eur z dôvodu zaplatenia tejto sumy žalovanou po podaní žaloby. S poukazom na dispozitívny úkon žalobcu spočívajúci v čiastočnom späťvzátí žaloby, súd výrokom I. tohto rozsudku zastavil konanie v dotknutej časti o zaplatenie sumy 8.050,- eur podľa § 144 až § 146 CSP.

5. Ohľadne zostávajúceho predmetu konania súd vykonal v spore dokazovanie. Zo zmluvy o úvere - lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.04.2016 súd zistil, že právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s. ako veriteľ sa zaviazal poskytnúť žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 15.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 96 splatných k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 20.05.2016 a so splatnosťou poslednej splátky 20.04.2024, pri úrokovej sadzbe 15,60 % ročne a RPMN 16,80 %, priemernej hodnote RPMN 10,78 % a odplate za poskytnutie úveru vo výške 15,60 % . Výška mesačnej splátky č. 1 až 95 bola 273,82 eur, poslednej 96. splátky 272,90 eur a poistenie dohodnuté nebolo. Celková čiastka úveru bola vyčíslená na sumu 26.285,80 eur. Podľa aktuálneho stavu úverového účtu, na úvere bolo vyčerpaných 15.000,- eur a úhrady do zosplatenia predstavovali sumu 7.351,39 eur, po zosplatení do podania žaloby 690,- eur a po podaní žaloby 8.050,- eur. Žalovaná si svoje povinnosti splácať úver riadne a včas neplnila. Právny predchodca žalobcu - Poštová banka a.s., výzvou zo dňa 29.11.2018 žalovanú vyzvala na úhradu dlžných splátok úveru v sume 1.209,03 eur do 15 dní od doručenia výzvy s upozornením, že ak v stanovenej lehote nedôjde k doplaceniu dlhu, veriteľ bude oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Výzva bola žalovanému doručovaná, podľa podacieho hárku dňa 30.11.2018. Výzvou zo dňa 27.12.2018 právny predchodca žalobcu - Poštová banka, a.s. žalovanú upovedomil, že z dôvodu omeškania so splácaním dlhu vyhlásil veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stala splatnou celá úverová pohľadávka s upozornením, že v prípade, že do 10 dní nebude dlh zaplatený, banka pristúpi k vymáhaniu dlhu súdnou cestou. Splatná a nezaplatená pohľadávka k 27.12.2018 predstavuje sumu 13.528,30 eur. Táto výzva bola žalovanej podľa podacieho hárku odoslaná dňa 28.12.2018. Dňa 06.05.2019 Poštová banka, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok č. D., ktorou postupca postúpil na postupníka pohľadávky spolu s príslušenstvom a právami s nimi spojenými, pričom v zmysle prílohy k zmluve bola na postupníka postúpená aj pohľadávka voči žalovanej z predmetnej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Písomnosť, ktorou postupca oznamoval žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu, predložená nebola.

6. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b), d) a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu. Uvedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca si uplatňoval voči žalovanej nároky titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.04.2016. Predmetnou zmluvou vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou právny vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, nakoľko podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je táto zmluva typovou spotrebiteľskou zmluvou. Zmluvou sa veriteľ v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanej ako fyzickej osobe – nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaná sa tieto zaviazala splácať v pravidelných splátkach. Podľa predloženej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, veriteľ poskytol žalovanej úver vo výške 15.000,- eur, z ktorého žalovaná uhradila do dňa vyhlásenia rozsudku len sumu 16.091,39 eur. Uvedené zistenia neboli medzi stranami sporné. Žalobca si uplatnil nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako právny nástupca pôvodného veriteľa (banky) z titulu postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou (žalobca). Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho

peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Za daného skutkového stavu súd dospel k záveru, že nebola naplnená podmienka doručenia písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Takouto výzvou nemôže byť písomnosť zo dňa 29.11.2018, ktorou veriteľ žalovanú vyzýval pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru na doplatenie dlžných splátok úveru s upozornením, že inak vyhlási úver za predčasne splatný a tiež písomnosť zo dňa 27.12.2018, ktorou vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú na úhradu takto mimoriadne zosplateného dlhu. Tieto výzvy doručované žalovanému v procese vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neboli výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Je to najmä s poukazom na značný odstup času, ktorý uplynul od okamihu ich vyhotovenia do okamihu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (26.04.2022), kedy takmer tri a pol roka stará výzva nemôže mať za následok predpokladaný v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Stav deklarovaný v písomnosti zo dňa 29.11.2018 či 27.12.2018 (najmä o výške dlhu) je bezprostredne pred postúpením pohľadávky nanajvyš neaktuálny, a to aj s poukazom na prirastajúce príslušenstvo (úroky z omeškania), a preto výška dlhu, na zaplatenie ktorého bola žalovaná vyzvaná v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti, tak v čase pred postúpením pohľadávky nie je reálna. Ani z listiny datovanej dňom 29.11.2018 ani z listiny datovanej dňa 27.12.2018 nevyplýva úmysel banky, že by táto listina mala byť zasielaná žalovanej aj v súvislosti so zamýšľaným postúpením pohľadávky, keď obsah tejto listiny tomu ani náznakom nenasvedčuje. Je pritom zrejmé podľa obsahu, že účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednanej konečnej splatnosti. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (teda v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru) a písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (teda v súvislosti s osobitnými podmienkami postupovania pohľadávok) sa navzájom nenahrádzajú, keď účel každej z nich a aj z toho plynúci obsah každej z nich je odlišný. Výzva zasielaná v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti, ktorú by mal súd považovať aj za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, by mala mať aspoň poučenie v tom smere, že v prípade neuhradenia zosplateného úveru má banka právo pohľadávku postúpiť tretej osobe, a teda je zrejmé aj z obsahu, že úmyslom tejto výzvy výslovne bolo súčasne učiniť zadosť aj podmienkam stanoveným zákonom o bankách. V prejednávanej veci však uvedené nie je v listinách pre žalovanú zahrnuté, takéto výzvy súd preto nepovažuje za kvalifikované, ich obsah nezodpovedá účelu a zmyslu § 92 ods. 8 zákona o bankách a ani z nich nevyplýva úmysel banky vyhotovovať ich v súvislosti s postúpením pohľadávok, ku ktorému banka pristúpila až po niekoľkých rokoch od vyhotovenia týchto listín. Absencia riadnej výzvy na úhradu dlžníkovi pred postúpením pohľadávky preto spôsobuje nenaplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa kogentného § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nebola preto splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá sa vyžaduje v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Táto okolnosť je potom dôvodom na zamietnutie žaloby, pretože žalobca sa nikdy platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, a preto mu ani nesvedčí aktívna vecná legitímácia pre uplatnenie takejto pohľadávky na súde. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že preskúmaním zmluvy o úvere zistil, že táto neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tento údaj sa v zmluve nenachádza. Zmluva tiež neobsahuje povinný údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom je potrebné rozlišovať pojem "doba trvania zmluvy" a pojem "termín konečnej splatnosti úveru". Ustanovenie uvedené v zmluve, že "ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ", je neurčité a nezrozumiteľné. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa odvodzovať takýto údaj pred podpisom zmluvy. Pod pojmom doba je potrebné rozumieť dlhší časový úsek, obdobie, ktoré je ohraničené začiatkom a koncom. Ani pojem "počet mesačných splátok", ktorý v zmluve o spotrebiteľskom úvere je numeratívne vyjadrený číslom 96, nie je možné stotožňovať s pojmom "doba trvania zmluvy". Vzhľadom na vyššie uvedené možno dôvodne poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona

o spotrebiteľských úveroch). Žalobcovi tak vzniklo právo len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, ktorá suma žalovaná už preukázateľne vrátila, čo je ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby.

7. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal celkovo zaplatenia sumy 13.788,93 eur s príslušenstvom, bol len čiastočne úspešný, keď za jeho úspech možno považovať tú časť, v ktorej súd konanie zastavil pre úhrady vykonané žalovanou až po podaní žaloby (zaplatenie 8.050,- eur). Vždy platí, že kto zaviniť čiastočné zastavenie konania (žalovaná, pretože po podaní žaloby čiastočne svoj dlh uhradila), mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Vzhľadom k tomu, že úspech žalobcu a žalovanej (zamietnutá časť konania vrátane príslušenstva) bol v zásade rovnaký, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Proti tomuto rozsudku do výroku II. o zamietnutí zvyšnej časti svojej žaloby a do súvisiaceho výroku III. o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie postúpenie pohľadávky voči žalovanej z pôvodného veriteľa na žalobcu posúdil ako neplatné. Súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musí obsahovať výzvu na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozornením, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku, teda že musí spĺňať špecifické obsahové náležitosti. Keďže prvoinštančný súd posudzoval výzvu s prihliadnutím na vyššie uvedené, dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nezaslal žalovanému samostatnú a dostatočne kvalifikovanú výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a zároveň zaslané výzvy zo dňa 29.11.2018 a 27.12.2018 neobsahovali lehotu 90 dní upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky, preto ani jednu nemožno považovať za výzvu v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň súd poukázal na časový odstup týchto výziev od samotného postúpenia. Takýto výklad však podľa žalobcu z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách absolútne nevyplýva. Uvedené ustanovenie predpisuje len obligatórnu písomnú formu výzvy banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaného peňažného záväzku, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca chcel týmto ustanovením definovať osobitné podmienky na zasielanie takejto výzvy a jej obsahové náležitosti, ako napr. upozornenie na možné postúpenie pohľadávky, tak by to nepochybne bolo v zákone výslovne a jednoznačne uvedené. Z uvedeného ustanovenia ale nijakým spôsobom nevyplývajú náležitosti požadované súdom, vyžadovaná je len písomná forma výzvy. V zmysle uvedeného žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023, z ktorého vyplýva, že niet žiadneho dôvodu odkláňať sa od názorov vyjadrených v citovanom judikáte R 60/2018 a vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala ďalšie, osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené. Uvedené rozhodnutie jasne definovalo podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky, a to a/ preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b/ dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splnením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka. Zákon ale pre výzvu v zmysle uvedeného ustanovenia nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti. Z citovaného znenia sporného ustanovenia výslovne vyplýva len to, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku, ak je napriek písomnej výzve banky jej klient/dlžník nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu. Banka nie je povinná osobitne upozorňovať, resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. Pokiaľ súd na základe nesprávneho výkladu právnych predpisov, najmä § 92 ods. 8 zákona o bankách, dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že žalobca nie

je aktívne vecne legitimovaný, potom vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko písomná výzva postupcu vo vzťahu k žalovanému na uspokojenie pohľadávky pred jej postúpením je súčasťou súdneho spisu. Žalovaná bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi v okamihu, kedy prestala svoj záväzok splácať riadne a včas. Postupca žalovanú na splnenie záväzku pred postúpením pohľadávky vyzval, a preto možno konštatovať, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané (predloženou platobnou históriou), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu došlo k postupu v prísnom súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na základe vyššie uvedeného preto žalobca považuje záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu za absolútne nesúladný s vykonaným dokazovaním. Ďalej žalobca uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku tiež uviedol, že v zmluve sa nenachádza povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Podľa čl. 4 zmluvy „Práva a povinnosti zmluvných strán“, bodu 4.11 Zmluvy: „...Dlžník/Spoludlžník si môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť na adrese: E. F., G., oddelenie starostlivosti o klienta, Karloveská 34, 841 04 Bratislava.“. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k absolútne nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže adresa na zasielanie sťažností je jednoznačne a presne uvedená v samotnej zmluve a spotrebiteľ sa s ňou nielen že mal možnosť oboznámiť, ale vzhľadom na jeho podpis na zmluve sa aj oboznámil, čo ani sám v konaní vôbec nespochybnil. K nesprávnym záverom dospel súd prvej inštancie aj pokiaľ ide o ďalšiu povinnú náležitosť zmluvy - dobu trvania zmluvy. Súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol: „Zmluva tiež neobsahuje povinný údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pričom sa nejedná o totožné pojmy a je potrebné rozlišovať pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti úveru“. Súd ale dospel k nesprávnemu posúdeniu, keďže doba trvania zmluvy je explicitne uvedená v zmluve. Konkrétne žalobca poukázal na čl. 2 zmluvy „Predmet ZoÚ a základné parametre spotrebiteľského úveru“ bod 2.2 „Základné parametre úveru“, kde je uvedené: „...Doba trvania ZoÚ: ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ. V prípade splácania Úveru v zmysle ZoÚ zanikne ZoÚ v deň uvedený ako Termín konečnej splatnosti Úveru.“ Termín konečnej splatnosti je taktiež uvedený v bode 2.2 Zmluvy: „Termín konečnej splatnosti Úveru 20.04.2024“. V uvedenom článku je zároveň uvedené aj trvanie zmluvy 96 mesiacov. Z uvedeného podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že v zmluve je samostatne a jednoznačne uvedená aj doba trvania zmluvy a to konkrétne 96 mesiacov. Nakoniec sa žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie vyjadril k rozhodnutiu súdu o náhrade trov konania. Namietol, že súd prvej inštancie nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, pričom vôbec nezobral do úvahy, že v časti o zaplatenie 8.050,- eur žalovaná procesne zavinila zastavenie konania, keďže táto suma bola uhradená po podaní žaloby – a teda v tejto časti konania mal preukázateľne procesný úspech žalobca. Uhradená suma 8.050,- eur predstavuje 58,38 %, pričom časť istiny, v ktorej súd žalobu zamietol, predstavovala 41,62 %. Už len z uvedeného vyplýva, že žalovaný zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 8.050,- eur a z toho dôvodu mal byť žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania minimálne vo výške 16,76 %, čo podľa žalobcu nepredstavuje zanedbateľný rozdiel. Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu /v časti, ktorá nebola dotknutá čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom a následným zastavením konania v tejto časti/ zamietol s odôvodnením, že žalobca v spore

nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, keď nepreukázal splnenie podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle zákona o bankách, konkrétne kvalifikovanú výzvu banky dlžníkovi na splnenie omeškaného záväzku pred postúpením bankovej pohľadávky na tretiu osobu.

12. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd po preskúmaní veci nestotožňuje.

13. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi 365.bank, a.s. (právnym predchodcom žalobcu) a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. (26.04.2022), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

14. Uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je špeciálnou úpravou voči všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok podľa Občianskeho zákonníka. Na platné postúpenie bankovej pohľadávky vyžaduje 1/ písomnú výzvu banky dlžníkovi na splnenie omeškaného peňažného záväzku a 2/ omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 dní so splnením peňažného záväzku napriek výzve banky. Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky na tretie osoby podľa zákona o bankách, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Následkom nedodržania týchto podmienok postúpenia pohľadávky je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

15. Tak ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 výzva banky - veriteľa dlžníkovi na splnenie omeškaného dlhu pred postúpením pohľadávky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nemusí byť tzv. kvalifikovaná, teda nemusí obsahovať poučenie dlžníka o tom, že v prípade neuhradenia omeškaného dlhu je banka oprávnená svoju pohľadávku postúpiť tretej osobe. Pre platné postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu postačuje, ak banka vyzve dlžníka na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, so zaplatením ktorej je dlžník v omeškaní a od doručenia tejto výzvy uplynie aspoň 90 dní, po uplynutí ktorých je dlžník stále v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, na úhradu ktorého ho banka - veriteľ vyzvala. Následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku.

16. Rovnako odvolací súd nemôže súhlasiť ani s ďalším záverom, ktorý vyslovil súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, konkrétne, že výzvy právneho predchodcu žalobcu na úhradu omeškaného dlhu žalovanej zo dňa 29.11.2018 a 27.12.2018 nie sú výzvami v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď tieto právny predchodca žalobcu adresoval žalovanej v procese vyhlásovania predčasnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Tu postačí uviesť, že úkon právneho predchodcu žalobcu zo dňa 27.12.2018 je, tak ako to vykonaným dokazovaním zistil súd prvej inštancie, vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (zahŕňajúci aj výzvu dlžníkovi na zaplatenie vyčísleného predčasného dlhu na úvere) a aj takýto úkon možno v zmysle rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/191/2021 a 9Cdo/165/2022 považovať za výzvu dlžníkovi pred postúpením bankovej pohľadávky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

17. Z uvedeného vyplýva, že otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom spore súd prvej inštancie posúdil neprávne. Pri správnom právnom posúdení skutočností zistených vykonaným dokazovaním podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je nutné dospieť k záveru o splnení podmienok postúpenia bankovej pohľadávky voči žalovanej na žalobcu.

18. Keďže sa súd prvej inštancie, napriek svojmu záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal aj meritom veci a posudzoval naplnenie povinných zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú žalovaná s právnym predchodcom žalobcu uzatvorila, vyjadri sa odvolací súd aj k tejto otázke.

19. Súd prvej inštancie tu dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanej je bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva o úvere neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a ani údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie odvolací súd nesúhlasí. Záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie vykonal okrem iného dokazovanie aj oboznámením obsahu príslušnej úverovej zmluvy. Z jej obsahu potom vyplýva, že v podľa čl. 4 zmluvy „Práva a povinnosti zmluvných strán“, bodu 4.11 zmluvy posledná veta „Dlžník/Spoludlžník si môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť na adrese: E. F., G., oddelenie starostlivosti o klienta, Karloveská 34, 841 04 Bratislava.“. Je teda celkom zrejmé, že údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, predmetná zmluva o úvere obsahuje.

21. Nemožno súhlasiť ani so záverom, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu predmetnej zmluvy o úvere vyplýva, že v čl. 2 zmluvy „Predmet ZoÚ a základné parametre spotrebiteľského úveru“ bod 2.2 „Základné parametre úveru“ je uvedené „Doba trvania ZoÚ: ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ. V prípade splácania Úveru v zmysle ZoÚ zanikne ZoÚ v deň uvedený ako Termín konečnej splatnosti Úveru.“. Tiež v bode 2.2 zmluvy je uvedené, že „Termín konečnej splatnosti Úveru 20.04.2024“.

22. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.04.2022, na ktoré príhodne poukázal žalobca vo svojom odvolaní, eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je nutné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 (tak, ako je to aj v tomto prípade, kedy bola úverová zmluva uzatvorená dňa 26.04.2016 – poznámka odvolacieho súdu) nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v zákone uvedený pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

23. Uvedenému požiadavku, tak ako vyplýva z výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch najvyšším súdom, predmetná zmluva o úvere dostala. Zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorila žalovaná s právnym predchodcom žalobcu je zrejmé, že zmluva bude trvať do doby, kedy dôjde k splateniu všetkých záväzkov dlžníka voči veriteľovi vyplývajúcim zo zmluvy a v prípade riadneho splácania úveru zanikne zmluva dňa 20.04.2024, ktorý je termínom konečnej splatnosti úveru. Takto uvedený údaj o dobe trvania zmluvy poskytuje podľa odvolacieho súdu priemernému spotrebiteľovi celkom jasnú a zrozumiteľnú informáciu o dobe, počas ktorej bude trvať jeho úverová zmluva.

24. V zmysle uvedeného možno preto konštatovať, že aj záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý žalovanej poskytol právnym predchodca žalobcu je nesprávny, pretože

zákonom o spotrebiteľských úveroch vyžadované údaje o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sú v predmetnej úverovej zmluve obsiahnuté.

25. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o zamietnutí zvyšku žaloby a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie vychádzať z vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, ktoré aplikuje na predmetnú právnu vec a opätovne tak posúdi platnosť postúpenia pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu, ako aj naplnenie zákonom vyžadovaných náležitostí v predmetnej zmluve o úvere. Následne potom na základe už vykonaného dokazovania posúdi dôvodnosť žaloby žalobcu a vo veci opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).